

Dnes otiskujeme dopis z Hindúkuše, který omylem zůstal v Kábulu. Radan Kuchař jej psal — jak uvádí v úvodu — v den, kdy měl za sebou sestup z předsunutého tábora na Lunkho do základního v dolině, ve stanu, v psí zimě. Přivezl jej pak do Prahy a předal v naší redakci osobně.

Ráno 16. srpna jsme nastoupili, Joža Psočka, Miloš Matras a já, na nejvyšší štít střední podkopy v dolině Išmurch. Se dvěma nosiči jsme založili tábor (jeden stan) na skalní ostruže 4700 m. Zde nás na dva dny uvěznilo mizerné počasí. Osmnáctého srpna jsme vyrazili v pět hodin ráno a začali jsme hledat cestu mohutným ledopádem, který zahrazoval přístup k ohromnému ledovému plátě, ležícímu zhruba ve výši 6000 metrů. Obtížně jsme se probíjeli přes ledovcové trhliny a zkroucené sheraky. Kolem třetí hodiny nás sněhová bouře přinutila bivakovat v ledovcové trhlíně. Časně ráno jsme pak mezi tisíci ledovými svahy dosáhli konce plátě, kde jsme zase přenocovali v ledové trhlíně. V noci sněžilo a bivač byl nepřijemný.

Devatenáctého ráno kolem páté jsme opustili nebezpečnou trhlínu, přešli poslední sněhový svah a jihovýchodním ramenem po strmých a silně lavinězních sněhových svazích dosáhli ve tři hodiny odpoledne vrcholu. Výškoměr ukázal 6540 metrů. Štít leží ve střední oblasti našeho působení a je z něho výborný rozhled. Během výstupu bylo dobré počasí, a tak jsme zaměřovali buzolou, libelou i výškoměrem. Získali jsme přehled o celé oblasti a naše poznatky byly překvapující:

Zatoulaný dopis z Hindúkuše — pro Čs. sport píše

RADAN KUČAŘ

V bouřích k vrcholům

PROPLÉTÁME SE TISÍCEM LEDOVÝCH RAMPOUCHŮ • SENZAČNÍ ZJIŠTĚNÍ: MUSÍME OPRAVOVAT MAPY • NEJEN REJNOK — I CEPÍN DÁVÁ ELEKTRICKÉ RÁNY • NEKONEČNÉ VTEŘINY V LAVINĚ • IVAN URBANOVIC ŘEŠÍ KRITICKOU SITUACI NOŽEM • TENTO ROK UŽ NIKDO NA LUNKHO NEZAÚTOČÍ • SKLIDÍ TÁDŽIKOVÉ LETOŠNÍ ÚRODU?

Štít, který označil vedoucí italské expedice z roku 1963 profesor Pinelli jako Lunkho, není vysoký 6890 metrů, jak udává mapa, ale jenom 6300 m. To je úplně senzační zjištění! Dodatečně jsme pak zpřesnili výšku našeho štítu — 6849 metrů a pojmenovali jsme jej Koh-i-Hewad. Podle toho tedy není Lunkho, ale právě Koh-i-Hewad nejvyšší bod v této oblasti!

Do údolí jsme sestupovali stejnou cestou. Asi za hodinu se přihnala sněžná bouře. Po svazích se řítily desítky drobných lavin krupicovitého sněhu. Náhle jsme ucítili neznatelné chvění v ovzduší a octli jsme se v elektrické bouři. Cepín, karabiny, přesky na oděvu nám zasazovaly silné rány. Proudly lavin zahladily staré stopy a znemožňovaly normální postup. Situace začala být vážně kritická. V nejhorším okamžiku jsme narazili na příčnou ledovcovou trhlínu, do níž jsme se spustili a přečkali nejhorší. Pozdě večer jsme sestoupili k trhlíně, kde jsme strávili minulou noc a nechali spaci

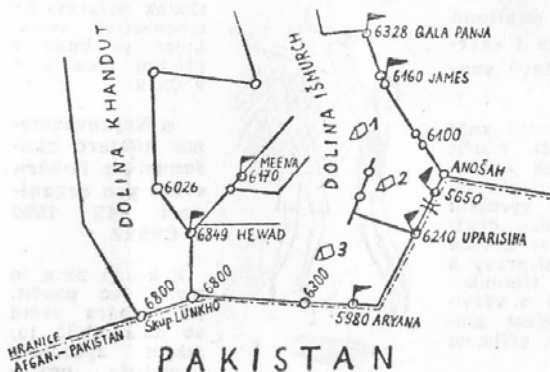
pytle. Příští den jsme pokračovali ledopádem k našemu stanu.

V téže době — 20. srpna — nastoupila čtveřice Urbanovič Gálfy, Jaškovský, Červinka podle plánu k útoku na Lunkho. Sněhovým žebrem postoupili do střední části stěny ve výši 5000 metrů, kde po poledni narazili na ledový pilíř, pokrytý novým sněhem. Jako první postupoval Ivan Urba-

novič, jistil ho Gálfy, zavěšený u ledové skoby. Na konci pilíře se pod Urbanovičem odtrhl nový sněh, ležící na ledovém podkladu, a vznikla mohutná lavina. Ivan se zřítíl do hlubiny, zbylá trojice se dusila pod masami sněhu. Ledové skoby je však udržely. Po několika nekonečných vteřinách se peklo přehnal. Jaškovský a Červinka vyvázli bez zranění, Gálfy má od jisticího lana zlomený palec. Dole pod ním pod ledovým převisem visí na laně po sedmdesátimetrovém pádu Ivan Urbanovič. Volají na něho, zda ještě žije, a s tlukoucím srdcem slyší jeho odpověď. Přes ledový převis ho však nemohou vytáhnout a silonové lano začíná Ivana dusit. Naštěstí několik metrů pod ním je sněhová police. Ivan vytahuje z kapsy nůž, přefezává lano, na němž visí, letí a padá do sněhu. Za chvíli jsou u něho i kamarádi. Celé dobrodružství odnesl jen nalomenými žebry. Čtveřice sestupuje do údolí. Tento rok už na Lunkho nikdo nezaútočí. Podmínky jsou příliš zlé — je hodně nového sněhu.

Děláme co můžeme, ale počasí je opravdu špatné. Stěžují si na ně i Tadžikové, kteří pro nás pracují v níže položených táborech jako nosiči. Starí pamětníci dokonce tvrdí, že už přes dvacet pět let nebylo tak studené léto. Mají také nyní strach, že na jejich vysoko položených políčkách obilí vůbec nedozraje.

RADAN KUČAŘ
Išmurch,
23. srpna 1965

Schematický náčrt doliny Išmurch — oblasti, kde působila naše expedice. Praporky označují všech šest zdolaných šestitisícovek (James dvakrát), č. 1 je základní tábor, č. 2 předsunutý tábor Trápéz, č. 3 předsunutý tábor Lunkho.